

[Udenrigsministeren]

nisterrådet inden for alle kapitler i det indre marked. Vanskelighederne for alle deltagere i EF-samarbejdet bliver jo ikke mindre i den resterende del af processen frem til 1992, for mange af de forslag, der ligger tilbage, er de tunge og kontroversielle, og det gælder i alle medlemslande. På en lang række af samfundslivets områder bliver vi i stigende grad nødt til at indrette os på udviklingen, som den former sig i omverdenen.

Det er baggrunden for, at regeringen har taget initiativ til, at der udarbejdes en rapport om vækst og omstilling i dansk erhvervsliv. Det er også baggrunden for, at regeringen har indledt et arbejde med sigte på lempelser af selskabsbeskatningen. Endelig er det baggrunden for, at regeringen har nedsat et ministerudvalg, som skal forberede vor stillingtagen til overvejelserne om en harmonisering af afgiftssatserne.

Der vil vise sig udfordringer på områder, vi ikke forudså for bare nogle få år siden, og et eksempel er det, man kalder »den sociale dimension« af det indre marked.

Det billede, der tegner sig af forberedelsesarbejdet, viser altså, at det er et meget omfattende arbejde. Det er et arbejde, der skal gøres af borgere, erhvervsliv, regering og Folketing.

I det betydelige arbejde, der skal gøres, bør man indrette sig på, at det indre marked bliver en realitet. Der vil blive huller hist og her, og der vil blive fundet resultater, som vi ikke nødvendigvis kan forudse i dag. Men den fremdrift, der er i processen, er så stærk, at spørgsmålet ikke længere er, om vi når det, men snarere hvilke yderligere perspektiver der åbner sig.

Det indre marked trækker mange andre samarbejdsområder med sig – det gælder f.eks. strukturpolitik, forsknings- og udviklingspolitik, miljø- og arbejdsmiljøpolitik – og nye områder vil dukke op. Interessen for at skele ud over landets grænser øges på stadig flere samfundsområder.

Der er mange herhjemme, som hidtil har spurgt, hvordan vi kunne sikre, at EF-medlemskabet ikke hindrede os i at indrette vores samfundsliv, som vi selv ville. I fremtiden bliver spørgsmålet, hvordan vi sikrer, at vores samfundsliv indrettes, så det bedst muligt stemmer overens med udviklingen omkring os, samt hvordan vi kan bidrage til at påvirke denne udvikling.

Men det afgørende er at få slået fast, at Danmark hverken har interesse i eller råd til at gå ene gang, i at isolere sig. Kun gennem et internationalt samarbejde kan vi sikre det økonomiske grundlag for det danske samfund. Vores deltagelse i internationalt samarbejde, herunder EF, er derfor ikke en barriere eller en hindring for udbygningen af vores samfund, tværtimod. Det er for det første en forudsætning for, at vi får midler og ressourcer til at forme det Danmark, som vi ønsker, og for det andet er det en forudsætning for, at vi kan påvirke den samlede europæiske udvikling med vores synspunkter og holdninger.

*Forhandling***Duetoft (CD):**

Jeg vil gerne indlede med at takke statsministeren og udenrigsministeren for den redegørelse, de har givet her i dag. Det er vigtigt i alt fald at markere, at det indre marked ikke er en eller anden hekseformular eller trylleformular, der vil løse alle verdens problemer – det har man en gang imellem indtryk af i den offentlige debat at det vil – men at det er en proces, der har til opgave at nå et mål, og at der er meget hårdt arbejde i forbindelse med det.

For CD er der to problemer, og det er også grunden til, at vi har rejst forespørgselsdebatten i dag: For det første er det spørgsmålet om de signaler, vi sender til vore venner i EF, og for det andet er det spørgsmålet om de egentlige forberedelser, som den danske regering, Folketinget og det danske erhvervsliv skal træffe for at kunne klare sig i det indre marked.

Jeg vil gerne begynde med de signaler, vi sender til vennerne, og det er måske dér, vi er mest på distance af stats- og udenrigsministeren i det oplæg, der er kommet nu, fordi vi har den opfattelse, at troværdighed er fundamentet for indflydelse.

Tager vi eksempelvis sommerhussagen, tror vi ikke på, at de øvrige EF-lande og borgerne i de øvrige EF-lande kan forstå den dobbeltmoral, der ligger bag den danske holdning: at vi glæder os, hver eneste gang en dansker slår sig ned på Solkysten, vi får tårer i øjnene, når Dannebrog er dernede også, men arme den stakkels EF-borger, der vil købe et sommerhus på Vestkysten – det er forbudt, fordi det er så vigtigt, at de ikke får lov til det, set fra et dansk syns-